

HOKEJOVÁ RODINA

Ročníková práce

Školní rok **2018 / 2019**

Autor: Lukáš Svoboda, 9.B

Konzultant: Mgr. Pavel Nečas

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem ročníkovou práci zpracoval samostatně a použil jen prameny uvedené v seznamu literatury.

V Šošůvce dne 23. 5. 2019

Lukáš Svoboda

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval vedoucímu práce panovi učiteli Pavlu Nečasovi za ochotnou pomoc a cenné rady při vypracovávání ročníkové práci. Další poděkování patří mému dědovi, který mi poskytl skvělé informace.

Obsah

<i>Prohlášení</i>	2
<i>Poděkování</i>	3
Úvod.....	5
1. Josef Svoboda	6
1.1 Začátky:.....	6
1.2 Úspěchy:.....	6
1.3 Jiné aktivity:.....	6
2. Pavel Svoboda st.	7
2.1 Začátky:.....	7
2.2 Úspěchy:.....	7
2.3 Jiné aktivity:.....	8
3. Pavel Svoboda ml.	9
3.1 Začátky:.....	9
3.2 Úspěchy:.....	9
3.3 Jiné aktivity.....	10
4. Lukáš Svoboda.....	11
4.1 Začátky:.....	11
4.2 Úspěchy:.....	11
4.3 Jiné aktivity:.....	12
5. Závěr:	13
6. Resumé:	14
7. Zdroje:	15

Úvod

Co je to vlastně pojem hokejová rodina znamená? Hokejová rodina je název, který jsem tak nějak sám vymyslel, nikde se o něm nepíše vše je použito z vyprávění. Podobné téma jsem zatím na ročníkových pracích nezaznamenal a tak vznikl tenhle nápad. Chtěl bych se s vámi podělit o kus historie mé hokejové rodiny. V naší rodině je hokej rodinný sport. Jako první, kdo začínal hrát hokej, byl můj praděda Josef Svoboda. Poté pokračoval jeho syn Pavel Svoboda st., dále se hokeji věnoval i jeho vnuk Pavel Svoboda ml. a jako čtvrtá, zatím tedy končící, generace tohoto dlouhého koloběhu, jsem já Lukáš Svoboda. Každý z těchto hráčů už toho má hodně odehraného jak na ledě, tak i na jiných hřištích. U sebe věřím, že toho mám ještě hodně před sebou. V této práci se však nebude psát jen o hokeji, ale také i úspěších, které kdo dokázal ve své sportovní kariéře, a také ostatních sportech, kterým se věnovali nebo věnují.

1. Josef Svoboda

1.1 Začátky:

Jako jediný začal hrát hokej u Hotelu Broušek, kde kdysi bylo hokejové i fotbalové hřiště. Bohužel o mém pradědečkovi nevím moc věci, vše slyším s vyprávění mého dědy a otce. A tak vám aspoň napíši, to co jsem slyšel. Jako hlavní věc, z vyprávění jsem zjistil, že pro sport žil a pro hokej hlavně. Hokej hrával jako malý, akorát dříve nebylo moc soutěží a tak spíše hrávali s kamarády na rybníce. Hlavní pro něj bylo, aby se ve Sloupu hrál hokej. Tím že umřel brzy a nečekaně tak toho tolik nestihl jako ostatní.

1.2 Úspěchy:

Až na pár úspěchů v hokeji a fotbale, neznám žádné.

1.3 Jiné aktivity:

Můj praděda byl do sportu strašně zapálený. Babička mi říkala, že kdyby mě děda někdy viděl, byl by semnou velmi spokojený a byl by rád, že se taky sportu věnuji. Protože když byl malý, hrával se hokej jen neorganizovaně, spíše se tomu ani hokej říkat nedalo. S postupem času pak ve Sloupu založil mládežnické kategorie a muže. Chodíval stříkat led a měl jednu takovou motivaci. Chtěl, aby se ve Sloupu každou zimu bruslilo. Byl to on, který vybudoval kluziště pod skalami, kabiny, které tam stojí dodnes. Každý rok se s kamarády snažil zlepšovat kluziště, aby bylo rok od roku lepší a lepší. Tím, že jeho úmrtí bylo nečekané, tak ani nestihl předat všechny své zkušenosti, které se naučil. Mimo hokeje se staral i o fotbal, kde byl taky jednou z hlavních postav sloupského fotbalu. Fotbal hrával, ale také i pomáhal s organizací.

2. Pavel Svoboda st.

2.1 Začátky:

K hokeji mého dědu přivedl můj praděda (Josef Svoboda). Již od raného věku ho jeho otec vodil na kluziště do Sloupu, kde hrával hokej a bruslil s kamarády, ale hokej nehráli jen na kluzišti, ale také na rybníce. S přibývajícím věkem začal také pomáhat na kluzišti: v polovině podzimu se stavěním mantinelů a v zimě s ledem a věšením světél. Samozřejmě v zimě, když byl led, pomáhal při odklizení ledové plochy. V roce 1976 musel jako každý muž na povinný vojenský výcvik. Jakmile se vrátil z vojny, tak i nadále hrál hokej. Za dorosteneckou kategorií hrával až do roku 1980. Za muže hrával až do sezony 1993/1994. Poté se

věnoval hokejovému družstvu ve Sloupu. Když bývalo málo hráčů, i poté nastoupil na led, od roku 2000 už však na led nestoupil, tedy jako hráč.

2.2 Úspěchy:

Největší úspěchy můj děda určitě zaznamenal v OBL (okresní běžecké lize), tam je nespočetně jak výher v různých závodech, tak také celkových prvenství. Patří k závodníkům, kteří měli nejvíce startů v nejstarších závodech v seriálu v OBL například v Běhu Moravským krasem má úplně ze všech závodníků nejvíce odběhaných závodů, nejvíce krát se zúčastňoval i běhu v Černé Hoře. Ale i v hokeji se najde řada úspěchů.

2.3 Jiné aktivity:

Jak už bylo napsáno, již od malého věku pomáhal na kluzišti pod skalami ve Sloupě. Jakmile se vrátil z vojny, za pár let umřel jeho otec, což byl velký šok pro hokej, a tedy i pro celý sport ve Sloupu. Když umřel ještě téhož roku pradědův kamarád a také jeho pomocník na kluzišti. Začal pomáhat na plný úvazek na kluzišti a také si našel k sobě svého "partáka". Chtěli udržet myšlenku mého pradědy: „Budeme dělat vše pro to, aby se každý rok na kluzišti bruslilo." Postupem času získávali spoustu cenných zkušeností, aby byl led lepší. Mimo hokejové kluzišť, které je přes zimu, k dispozici se můj děda nenudí ani v létě. Pořádá dva běžecké závody, které se počítají do OBL. Jeden pořádá v zimě tzv. silvestrovský běh, ten se běhá jen pro zábavu. Já sám se zúčastňuji dvou z těchto tří závodů a tím je silvestrovský běh a nejznámější Běh Moravským krasem.

3. Pavel Svoboda ml.

3.1 Začátky:

U mého táty bylo jasné už od začátku, že bude hrát hokej, protože ho jeho otec i děda vedli k tomu, aby se z něho stal hokejista. Na Vánoce dostal svoje první pořádné brusle, tzv. skořepy, a také celou výstroj. Bruslit ho učil jeho otec Pavel Svoboda st.. Od svých pěti let začal hrát hokej za žáky, kde byl nejmladší, hrával i s kluky o deset let staršími. Vyprávěl mi že, když chtěl střídat, tak ho museli hodit přes mantinel, protože nebyla dvířka a byl tak malý, že to nemohl přelézt. Jelikož jich bylo na hokeji strašně moc, bylo těžké se dostat na zápas. Pokud nebyl led ve Sloupu, museli jezdit do

Blanska na trénink, na který museli stávat již v brzkých ranních hodinách. Tréninky měli hlavně v sobotu. Nebylo to dřív tak lehké se dostat na led, protože po celém okrese byla spousta týmů. Po převratu, roku 1989 již už nehrávalo tolik týmů. Když byl můj táta poslední rok za žáky, tak hrávali už jen dva nebo tři týmy. Až do osmé třídy otec hrával za žáky, jakmile odešel na učení, začal hrávat za dorosteneckou kategorií. Ve svých patnácti letech měl první zápas i za muže. Hned střelil svoji první branku za muže proti Černé Hoře. Často ale také jen seděl na střídačce jako desátý útočník. Hokej za TJ Sloup hrál až do poslední sezony 2014/2015. Na hokej však můj táta nezanevřel a chodí si se svými kamarády hrávat skoro každou neděli, kde hrajeme i spolu.

3.2 Úspěchy:

Dříve v hokeji existoval ještě okresní přebor, který můj táta několikrát vyhrál se svými spoluhráči a kamarády za žáky TJ Sloup. Ve florbale si můj otec zahrál i 2. ligu mužů,

kteřá byla ještě rozdělena na Čechy a Moravu. 2x ovládl kanadské bodování ve florbale, kde byl hlavním střelcem družstva FBK Atlasu Blansko. To, že se probíjovali až do 2. ligy ve florbale, je stálo hodně úsilí a času, když začínáte úplně v té nejnižší lize tak nemyslíte, že byste mohli hrát někdy tak vysoko, cíle si kladete postupně, jak procházíte těmi soutěži.

3.3 Jiné aktivity

Jak už bylo napsáno, hlavní sport pro mého tátu byl hokej, ale skoro každý sportovec má i jiné zájmy, ani můj otec nebyl výjimkou. Sport, který byl u něj na druhém místě, byl sport, který hrál jeho děda i otec a spousta kamarádů, byl to fotbal. Pro všechny, co hráli hokej, byl fotbal skvělí, protože hokej se hraje přes zimu a fotbal přes jaro a podzim. Na fotbal ale chodilo mnoho dětí, a tak zápasy hráli jen ti nejlepší. Vždy hrálo jen jedenáct lidí ve hřišti a dva na střídání. Když přišlo více lidí, tak už na některé nezbyl dres. V dorostu začal chytat. V Šošůvce bývalo

méně hráčů, a tak přešel do Šošůvky, kde začal dávat spoustu branek. Začalo se jim dařit, měl tam skvělou partu, dokázali porazit i Sloup. To se vedení ve Sloupu nelíbilo a tak si mého otce vzali zpět. Tam, ale jen seděl na lavičce, s čímž byl nespokojený, proto přešel zpět do Šošůvky, kde hrával jen par let. Pak si založili s kamarády tým v malé kopané. Fotbal a hokej nebyly jediné sporty mého otce. Protože můj děda (Pavel Svoboda st) rád běhal, tak svého syna brával s sebou na běhy. Ale běh ho tolik nebavil, tak se tomu dále nevěnovalo. V roce 1997, to bylo mému tátovi dvacet let, s kamarády založili florbalový tým FBK Atlas Sloup. Ze začátku jezdili jen po turnajích, později se však přihlásili do soutěže, kde hned první rok slavili postup do vyšší soutěže. Dařilo se jim tak, že se probíjovali až do druhé nejvyšší soutěže v ČR, díky tomu poznali celou republiku, tedy spíše Moravu, protože hráli moravskou část. Když se díváme na florbal, tak mi můj otec říká, že hrál v té hale, která je zrovna v televizi nebo poznává hráče, proti kterým hrával. Pomáhal i trénovat žáky. Tento tým, který založili, pořád existuje, ale pod jménem FBK Atlas Blansko, za který teď hraji já.

4. Lukáš Svoboda

4.1 Začátky:

Bruslit jsem začínal na kluzišti pod skalami ve Sloupě. Již od prvního stoupnutí na led jsem měl tzv. kanady. Nejvíce mi pomáhali moji rodiče. Táta mi pomáhal, abych se vůbec udržel na bruslích a máma dělala "svačinářku". Nejprve jsem začal hrát fotbal, který mě brzy přestal bavit, a tak jsem začal hrát hokej. Když jsem byl na prvním hokejovém tréninku, myslel jsem si, že umím bruslit dobře, ale oproti ostatním jsem neuměl vůbec. Hokej mě bavil, a tak jsem se vše rychle naučil. První turnaj jsem hrál v Hodoníně, kde jsme hráli dva zápasy a hned v prvním jsem dal jedinou branku našeho týmu.

4.2 Úspěchy:

V žádném sportu nemám tolik úspěchů jako v běhu nebo hasičském sportu. V hasiči jsem se nejdále dostal na krajské kolo do Brna, mimo to mám spoustu medailí s týmem. Největší náš úspěch byl, když jsme vyhráli OLM (okresní liga mládeže) v roce 2015. V běhu jsem dvakrát ovládl bodování

OBL (okresní běžecké ligy) v roce 2015 a 2016. Přes tyto všechny úspěchy mám jeden, kterého si nejvíce vážím, je to první místo z ODM 2016 (olympiáda dětí a mládeže) v rychlobruslení. V roce 2016 jsem jel ve Žďáře nad Sázavou závod v rychlobruslení, byl to závod MČR (mistrovství České republiky) a byl jsem druhý. Velkým zážitkem bylo, že jsem si mohl zabruslit s největší hvězdou, která má dvacet zlatých medailí na MS, a je trojnásobnou olympijskou vítězkou. Není to nikdo jiný než Martina Sáblíková.

4.3 Jiné aktivity:

Můj úplně první sport byl hasič. Trénovat jsem začal už ve školce a dělám ho dodnes. Ze začátku se mnou na tréninky chodili rodiče, protože jsem měl pět let a do hasiče mohly chodit děti od šesti let. Hasič není jen o nacvičení útoků a štafet, ale v hasiči jsem se i naučil uzly,

zdravovědu, jakým hasicím přístrojem se hasí různé druhy ohně, střelbu ze vzduchovky. Poté jsem začal hrát fotbal za FK Blansko. Nebylo to kvůli tomu, že by mě hasič přestal bavit, naopak hasič mě bavil čím dál tím víc, jen jsem chtěl mít další sport, a tak jsem to vyzkoušel. Po čase mě však fotbal přestal bavit, a proto jsem skončil. Jednou mi táta řekl, jestli bych nechtěl zkusit hokej, začal jsem tedy hrát za HC Blansko. Hned po prvním tréninku jsem nafasoval svoji první výstroj, byl jsem neuvěřitelně šťastný. Nikdy jsem nevěřil, že může existovat tak malá výstroj. Nejprve nás bylo hodně, postupem času spoluhráčů ubývalo. Přecházeli do jiných klubů nebo skončili s hokejem úplně. Po pěti letech jsem musel přejít do Boskovic, protože v mé kategorii bylo málo hráčů. Hned první rok, co jsem byl v Boskovicích, přišla nabídka od trenéra rychlobruslení z ASK speed skating Moravský kras (rychlobruslení). Řekl jsem tedy, že to zkusím.

Nejdříve jsem bruslil na normálních bruslích, abych se vůbec naučil techniku rychlobruslení. Když jsem si poprvé nazul rychlobruslařské brusle, jako bych úplně zapomněl bruslit. Časem jsem se to naučil, a jak se říká: „po tvrdé dřině přijde odměna.“ Abychom se dostali na pravou rychlobruslařskou dráhu, museli jsme jezdit do zahraničí: Inzell, Erfurt, Drážďany. Rychlobruslení jsem se věnoval zhruba jeden rok, poté jsem přestal, protože jsem neměl tolik času, na hokej. Začal jsem se tedy naplno věnovat zase hokeji a požárnímu sportu.

V minulém roce jsem přestal hrát hokej. Nyní hraji florbal, ve kterém bych mohl využít všechno to, co jsem se na hokeji naučil. Momentálně hraji za FBK Atlas Blansko. Postupem času se však budu muset zaměřit na jeden sport, který budu chtít dělat naplno. Rád se pyšním i tím že o mně paní Petra Srstková napsala článek do novin. Díky všem tady těmto sportům mám spoustu kamarádů po celé České republice, a dokonce i v Evropě.

5. Závěr:

Pro svoji ročníkovou práci jsem si vybral „hokejovou rodinu“, protože jsem její součástí. Dá se říci, že je to spousta let co tahle tradice postupuje a můžeme jen celá naše rodina doufat že ještě nekončí. Tímhle jsem se s vámi chtěl podělit o úspěších jak mých tak i mé rodiny, za které se určitě stydět nemusíme. I já jsem se díky tady tomuhle tématu dozvěděl některé zajímavé věci, které jsem ještě neslyšel. Ať už to bylo, že dříve ve Sloupu na kluzišti byly dřevěné mantinely, které se na podzim skládali a na jaře uklízeli.

6. Resumé:

In my graduation work, I focused on my family's history in hockey and football. In the first part, I mentioned my grand grandfather Josef Svoboda, who used to be an icon in Sloup's hockey and football matches. After Josef, followed Pavel Svoboda senior who was one of the founders of the Run Through the Moravian Region event. The penultimate in this list would be my father Pavel Svoboda junior who founded the football club Atlas Blansko. And in the end, I also told you about some of my own successes in sport.

7. Zdroje:

Všechny obrázky, které byly použity v ročníkové práci, byly z rodinných alb.
Informace k mému pradědovi byly z vyprávění od dědy Pavla Svobody st.
Děda i otec mi vše vyprávěli a já to poté zpracoval do následujícího formátu.
Moji část jsem napsal ze svého života.